

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΕΙΟΥ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ**ΑΙΤΗΜΑ**

1) Της Μαρίας Καρυστιανού του Παναγιώτη, κατοίκου Θεσσαλονίκης, **ΕΠΙΛΟΓΗ**

2) Του Παύλου Ασλανίδη του Ιωάννη, κατοίκου Θεσσαλονίκης, **ΕΠΙΛΟΓΗ**

I. Ιστορικό

Αμφότεροι είμαστε γονείς των αδικοχαμένων τέκνων μας στο τραγικότατο σιδηροδρομικό δυστύχημα των Τεμπών της 28^{ης} Φεβρουαρίου 2023. Συγκεκριμένα, η πρώτη έχασα την πολυαγαπημένη μου κόρη Μαρία – Θωμαή Ψαροπούλου ετών 20 και ο δεύτερος τον πολυαγαπημένο μου γιο Δημήτριο Ασλανίδη ετών 27. Η υπόθεση βρίσκεται ακόμη στο στάδιο της κύριας ανάκρισης ενώπιον του Ειδικού Εφέτη Ανακριτή Λάρισας και από τις πρώτες κιόλας ημέρες έχουμε δηλώσει παράσταση προς υποστήριξη της κατηγορίας.

Με την από 2.6.2023 απόφαση του 11^{ου} Τμήματος και, κατόπιν της από 31.5.2023 πρότασης της επιληφθείσας Ευρωπαϊκής Εντεταλμένης Εισαγγελέως Πόπης Παπανδρέου, παραπέμφθηκε η υπόθεση Ι.551/2023 στις εθνικές αρχές και σχηματίστηκε η με ΑΒΜ ΕΕΕ 11/2023 δικογραφία όσον αφορά αξιόποινες πράξεις που φέρονται να διαπράχθηκαν από πρώην μέλη της ελληνικής Κυβέρνησης. Η εν λόγω υπόθεση αφορά εικαζόμενες αξιόποινες πράξεις που τελέστηκαν κατά την εκτέλεση της σύμβασης 717/2014 αναφορικά με το έργο «Ανάταξη και αναβάθμιση του συστήματος σηματοδότησης - τηλεδιοίκησης και αντικατάσταση 70 αλλαγών τροχιάς σε εντοπισμένα τμήματα του άξονα Αθήνα – Θεσσαλονίκη - Προμαχώνας».

Κατά την έρευνα της υπόθεσης από την εντεταλμένη Εισαγγελέα προέκυψαν υποψίες για εικαζόμενες αξιόποινες πράξεις για πρώην μέλη της ελληνικής κυβέρνησης και ειδικότερα παράβαση καθήκοντος για τον Χρήστο Σπίρτζη, πρ. Υπουργό Υποδομών και Μεταφορών μεταξύ των ετών 2015-2019 και τον Κωνσταντίνο Καραμανλή, πρ. Υπουργό Υποδομών και Μεταφορών μεταξύ των ετών 2019 – 2023.

Στην απόφαση αυτή συνετέλεσε το γεγονός ότι το Σύνταγμα της Ελλάδας ορίζει ότι μόνο η Βουλή έχει την αρμοδιότητα να διενεργεί έρευνα ή να ασκεί δίωξη για αδικήματα που τελέστηκαν από μέλη της Κυβέρνησης κατά την άσκηση των καθηκόντων τους, σύμφωνα με το άρ. 86 Σ και τον ν. 3126/2003 όπως ισχύει σήμερα.

Σκοπός του νομοθέτη με τις προαναφερόμενες διατάξεις είναι η προστασία της ορθής λειτουργίας των ανώτατων βαθμίδων της εκτελεστικής εξουσίας, ώστε ο υπουργός να μην βρίσκεται σε καθεστώς φόβου κατά την άσκηση των καθηκόντων του και διαρκώς εκτεθειμένος στην κίνηση σε βάρος του ποινικής δίωξης ανά πάσα ώρα και στιγμή.

Η παραχώρηση τέτοιας δικαστικής αρμοδιότητας στη Βουλή, δηλαδή στη νομοθετική και εν μέρει εκτελεστική εξουσία, αποτελεί ρωγμή στην αρχή της διάκρισης των εξουσιών, που αποτελεί θεμελιώδη αρχή του πολιτεύματος μας, και ως τέτοια επιβάλλεται να ερμηνεύεται στενά και περιοριστικά στις απολύτως αναγκαίες διαστάσεις (στενή ερμηνεία), ώστε να περιοριστεί η στέρηση του φυσικού δικαστή.

Παρά το γεγονός ότι από το κείμενο της από 2.6.2023 απόφασης του ως άνω Τμήματος της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας φαίνεται να οδηγήθηκε στη λήψη αυτής αφενός εξαιτίας της επαπειλούμενης παραγραφής των φερόμενων αξιόποινων πράξεων εκ μέρους των δύο πρώην Υπουργών, αφετέρου για να μη τεθεί σε σοβαρό κίνδυνο η επιτυχής διερεύνηση και δίωξη αυτών των πράξεων προς το συμφέρον της δικαιοσύνης, όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται, δυστυχώς η κυβερνητική

πλειοψηφία στο ελληνικό Κοινοβούλιο ουδεμία ευαισθησία επέδειξε στους ως άνω λόγους παραπομπής της υπόθεσης ενώπιον αυτού.

Σημειωτέον, πάντως, ότι ο χρόνος παραγραφής των αδικημάτων που τελούντα μέλη της Κυβέρνησης έχει επιμηκυνθεί κατά τα όσα ορίζει το άρ. 1 του ν. 3961/2011 και έτσι εναρμονίστηκε με τον χρόνο παραγραφής που προβλέπεται στον κοινό Ποινικό Κώδικα. Επομένως, δεν τίθεται ζήτημα παραγραφής, προς στιγμή τουλάχιστον. Άλλωστε, μετά την αναθεώρηση του άρ. 86 Σ το 2019 καταργήθηκε η σύντομη αποσβεστική προθεσμία που προβλεπόταν ως πανευρωπαϊκό φαινόμενο του Έλληνα συντακτικού νομοθέτη.

Ο Πρόεδρος του ελληνικού Κοινοβουλίου εισήγαγε το θέμα – που είχε χαρακτηριστεί ως «κατεπείγον» - στην Ολομέλεια τέσσερις (4) μήνες μετά την πρωτοκόλληση του φακέλου που διαβιβάστηκε μέσω του Υπουργού Δικαιοσύνης στο ελληνικό Κοινοβούλιο. Είχε προηγηθεί η κατάθεση του οικείου φακέλου εκ μέρους της εντεταλμένης Εισαγγελέως Πόπης Παπανδρέου στην Εισαγγελία του Αρείου Πάγου κατά τις οριζόμενες στο εθνικό δίκαιο διατάξεις.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης μόλις τον Νοέμβριο του 2023, με κυβερνητική πλειοψηφία απορρίφθηκε το αίτημα που υπέβαλε η αντιπολίτευση για προκαταρκτική εξέταση του θέματος που είναι το πρώτο βήμα, σύμφωνα με τις ισχύουσες εθνικές διατάξεις, για την άρση της ασυλίας πολιτικών προσώπων.

Με τον τρόπο αυτό ανετράπη ο σκοπός της απόφασης παραπομπής στις εθνικές αρχές που έλαβε το ως άνω Τμήμα της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας, σύμφωνα με το άρ. 34 παρ. 1 του Κανονισμού 2017/1939 και το άρ. 57 του Κανονισμού Διαδικασίας, ο οποίος ήταν η «επιτυχής διερεύνηση και δίωξη αυτών των πράξεων προς το συμφέρον της δικαιοσύνης».

II. Έννομο συμφέρον

Οι προσφεύγοντες Ενώπιον σας είμαστε Έλληνες Πολίτες συγγενείς θυμάτων σιδηροδρομικού δυστυχήματος που συνέβη στα Τέμπη στις 28 Φεβρουαρίου 2023.

Στη δικογραφία που έχει σχηματιστεί για τα αίτια του δυστυχήματος και τον καταλογισμό ευθυνών έχουμε δηλώσει παράσταση προς υποστήριξη της κατηγορίας. Εντωμεταξύ, έχει ήδη διαταχθεί από τον Ειδικό Εφέτη Ανακριτή ο συσχετισμός της εν λόγω δικογραφίας του σιδηροδρομικού δυστυχήματος με τη δικογραφία για τη σύμβαση 717/2014.

Άλλωστε, στο κατηγορητήριο που συνέταξε σε βάρος (26) κατηγορούμενων η εντεταλμένη Ευρωπαϊκή Εισαγγελέας Πόπη Παπανδρέου χαρακτηριστικά αναφέρεται, μεταξύ άλλων, ότι η μη εφαρμογή και η μη υλοποίηση της Σύμβασης 717/2014, που αφορά στην ασφάλεια κυκλοφορίας των τρένων, συνδέεται αιτιωδώς με το πρόσφατο πολύνεκρο δυστύχημα στα Τέμπη, το οποίο με βεβαιότητα θα είχε αποφευχθεί αν τα συστήματα ασφαλείας που προέβλεπε η Σύμβαση, όπως το ETCS, βρίσκονταν σε λειτουργία κατά τον χρόνο του δυστυχήματος.

III. Λόγοι αδρανοποίησης του άρ. 86 Συντάγματος

Στο κείμενο της από 2.6.2023 απόφασης του Τμήματός της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας περί παραπομπής στις εθνικές αρχές αναφέρεται ότι *«οι εικαζόμενες αξιόποινες πράξεις των δύο πρ. Υπουργών φαίνεται να εμπίπτουν στην αρμοδιότητα της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας»*. Ωστόσο, κατά την άποψή της, *«η ισχύουσα εθνική νομοθεσία δεν επιτρέπει τον σαφή προσδιορισμό των δικονομικών κανόνων που εφαρμόζονται στις υποθέσεις της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας, οι οποίες αφορούν μέλη της ελληνικής κυβέρνησης»* και εξαιτίας της *«σημαντικής αβεβαιότητας ως προς τους εφαρμοστέους δικονομικούς κανόνες, τον κανόνα περί παραγραφής της ποινικής δίωξης και τις επακόλουθες δυσμενείς συνέπειες για την υπόθεση»* αποφασίστηκε η παραπομπή στο εθνικό κοινοβούλιο.

Η Ελλάδα ανήκει στα πρώτα 20 Κράτη Μέλη της ΕΕ που συμφώνησε να συμμετάσχει στη δημιουργία της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας στο πλαίσιο ενισχυμένης συνεργασίας για την προστασία των οικονομικών συμφερόντων της ΕΕ. Η

συμμετοχή της αυτή απαιτεί τη λήψη εκ μέρους της όλων των απαραίτητων μέτρων για την επίτευξη του επιδιωκόμενου στόχου.

Εν προκειμένω, με την απόφαση της 2.6.2023, το ως άνω Τμήμα της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας εξέφρασε αβεβαιότητα ως προς τους δικονομικούς κανόνες που εφαρμόζονται στις υποθέσεις της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας που αφορούν μέλη της ελληνικής Κυβέρνησης και αυτό για τον λόγο ότι η Ελλάδα παρέλειψε να προσαρμόσει τους εθνικούς της κανόνες, υπό το φως των απαιτήσεων του Κανονισμού 2017/1939.

Πράγματι, εν αντιθέσει με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο που τροποποίησε τον Κανονισμό του, και ειδικότερα το άρ. 9 αυτού (διαδικασίες σχετικά με την ασυλία του Τίτλου Ι του Κεφαλαίου 1,) όπου πλέον ρητά προβλέπεται ότι αίτημα άρσης ασυλίας για τα μέλη του μπορεί να ζητήσει πλέον όχι μόνο η αρμόδια αρχή του Κράτους Μέλους αλλά και η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία, η Ελλάδα δεν έλαβε κανένα σχετικό μέτρο προς τούτο προκειμένου να συμμορφωθεί με τις επιταγές του δικαίου της ΕΕ.

Η παρούσα στάση της Ελλάδας δεν εκπλήσσει λαμβάνοντας υπόψη ότι οι τροποποιήσεις που έχουν επέλθει στα συναφή άρθρα του Συντάγματος (61,62 και 86) και συναφώς στον Κανονισμό της Βουλής πραγματοποιήθηκαν μόνο μετά από σειρά καταδικαστικών αποφάσεων από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων για παραβίαση του δικαιώματος πρόσβασης σε δικαστήριο μετά από άρνηση του ελληνικού Κοινοβουλίου να άρει την ασυλία σε υπουργούς και βουλευτές, τακτική που έχει χαρακτηριστεί ως πάγια εξαιτίας της μαζικής και άκριτης απόρριψης σχετικών αιτήσεων (υποθέσεις Λυκουρέζου, Τσαλκιτζή, Συγγελίδη κατά Ελλάδας).

Πιο πρόσφατη, δε, η έκδοση της 20.12.2022 απόφασης του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (υπόθεση Μπακογιάννη) όπου καταδικάστηκε η χώρα μας για μια ακόμη φορά για παραβίαση του δικαιώματος

πρόσβασης σε δικαστήριο λόγω άρνησης του ελληνικού Κοινοβουλίου να άρει την ασυλία υπουργού που ήταν ταυτόχρονα και βουλευτής για άσκηση ποινικής δίωξης.

Με τα ως άνω δεδομένα, η παραπομπή της υπόθεσης εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας στις εθνικές αρχές ήταν εξ αρχής βέβαιο ότι δεν θα τελεσφορούσε λαμβάνοντας υπόψη ότι η κοινοβουλευτική πλειοψηφία δεν επιθυμεί την ποινική δίωξη των πρ. Υπουργών της για κανένα λόγο, στη συγκεκριμένη περίπτωση του Κωνσταντίνου Καραμανλή ο οποίος είναι πλέον βουλευτής.

Ωστόσο, οι διατάξεις του εθνικού δικαίου δεν μπορούν να υπονομεύουν την ενότητα και την αποτελεσματικότητα του δικαίου της Ένωσης. Πράγματι, τα αποτελέσματα της αρχής της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης δεσμεύουν όλα τα όργανα ενός κράτους μέλους, οι διατάξεις δε του εσωτερικού δικαίου, περιλαμβανομένων των διατάξεων συνταγματικής ισχύος, δεν μπορούν να αποτελέσουν εμπόδιο προς τούτο (απόφαση της 16.1.2024 μείζονος συνθέσεων του ΔΕΕ επί της C-33/22 υπόθεσης, απόφαση της 22.1. 2022, RS, C-430/21, EU:C:2022:99, σκέψη 51 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

Σύμφωνα με πάγια νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΔΕΕ), η αρχή της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης καθιερώνει την προτεραιότητα του δικαίου της Ένωσης έναντι του δικαίου των κρατών μελών. Η αρχή αυτή επιβάλλει, ως εκ τούτου, σε όλες τις αρχές των κρατών μελών να διασφαλίζουν την πλήρη αποτελεσματικότητα των διαφόρων κανόνων της Ένωσης, το δε δίκαιο των κρατών μελών δεν μπορεί να επηρεάσει το αποτέλεσμα το οποίο αναγνωρίζεται στους κανόνες αυτούς εντός των κρατών μελών (απόφαση της 18ης Μαΐου 2021, Asociația «Forumul Judecătorilor din România» κ.λπ., C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 και C-397/19, EU:C:2021:393, σκέψη 244 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

Περαιτέρω, κάθε εθνική ρύθμιση ή πρακτική, η οποία αντιβαίνει σε διάταξη του δικαίου της Ένωσης που έχει άμεσο αποτέλεσμα, θα πρέπει να μένει ανεφάρμοστη χωρίς να αναμένεται η προηγούμενη εξαφάνιση της εθνικής ρύθμισης ή πρακτικής είτε διά της νομοθετικής οδού είτε μέσω οποιασδήποτε άλλης συνταγματικής διαδικασίας [αποφάσεις της 9ης Μαρτίου 1978, Simmenthal, 106/77, ΕΥ:C:1978:49, σκέψη 24, της 24ης Ιουνίου 2019, Porfawski, C-573/17, ΕΥ:C:2019:530, σκέψεις 61 και 62, και της 22ας Φεβρουαρίου 2022, RS (Αποτέλεσμα των αποφάσεων συνταγματικού δικαστηρίου), C-430/21, ΕΥ:C:2022:99, σκέψη 53].

Στην προκειμένη περίπτωση:

Το άρ. 325 παρ. 1 ΣΛΕΕ ορίζει ότι: «η Ένωση και τα κράτη μέλη καταπολεμούν την απάτη ή οποιαδήποτε άλλη παράνομη δραστηριότητα κατά των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης, λαμβάνοντας μέτρα τα οποία θα έχουν αποτρεπτικό χαρακτήρα και θα προσφέρουν αποτελεσματική προστασία στα κράτη μέλη καθώς και στα θεσμικά και λοιπά όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης».

Κατά πάγια νομολογία, το άρ. 325 παρ. 1 ΣΛΕΕ διατυπώνεται με σαφήνεια και ακρίβεια, χωρίς να συνοδεύεται από οποιαδήποτε προϋπόθεση και, ως εκ τούτου, έχει άμεσο αποτέλεσμα (πρβλ. απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2021, Euro Box Promotion κ.λπ., C 357/19, C 379/19, C 547/19, C 811/19 και C 840/19, ΕΥ:C:2021:1034, σκέψη 253 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

Αντίστοιχο άμεσο αποτέλεσμα έχει κριθεί ότι έχει και η συναφής Οδηγία 2017/1371 σχετικά με την καταπολέμηση, μέσω του ποινικού δικαίου, της απάτης εις βάρος των οικονομικών συμφερόντων της Ένωσης (απόφαση της 24ης Ιουλίου 2023, C-107/23 PPU). Σημειώνεται ότι η εν λόγω Οδηγία δεν αποτελεί μόνο ουσιώδες μέσο για την εναρμόνιση του ποινικού δικαίου των κρατών μελών όσον αφορά τα εγκλήματα κατά του προϋπολογισμού της Ένωσης, αλλά αποτελεί το θεμέλιο για την Ευρωπαϊκή Εισαγγελία, η οποία διερευνά, διώκει και επιβάλλει τον νόμο στην πράξη στις περιπτώσεις τέτοιων εγκλημάτων.

Σύμφωνα με το ΔΕΕ, τα κράτη μέλη υπέχουν συγκεκριμένη και ανεπιφύλακτη υποχρέωση προς επίτευξη αποτελέσματος, ως προς την εφαρμογή του κανόνα που θεσπίζεται με το άρ. 325 παρ. 1 και 2 της ΣΛΕΕ. Ως εκ τούτου, οι διατάξεις αυτές, βάσει της αρχής της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης, έχουν ως αποτέλεσμα, στις σχέσεις τους με το εσωτερικό δίκαιο των κρατών μελών, να καθιστούν αυτοδικαίως ανεφάρμοστη, απλώς και μόνο με τη θέση τους σε ισχύ, κάθε αντίθετη υφιστάμενη διάταξη της εθνικής νομοθεσίας (πρβλ. απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 2015, Taricco κ.λπ., C 105/14, EU:C:2015:555, σκέψεις 51 και 52).

Επειδή ο Κανονισμός της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας θεσπίζει σύστημα συντρέχουσας αρμοδιότητας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας και των εθνικών αρχών για την καταπολέμηση των εγκλημάτων που θίγουν τα οικονομικά συμφέροντα της Ένωσης, το οποίο βασίζεται στο δικαίωμα ανάληψης υπόθεσης που έχει η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία.

Επειδή η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία έχει ήδη κρίνει με την από 2.6.2023 απόφαση του 11^{ου} Τμήματος ότι οι φερόμενες ως αξιόποινες πράξεις των δυο πρ. Υπουργών Υποδομών και Μεταφορών, που συνδέονται με τη Σύμβαση 717/2014 εμπίπτουν στο πεδίο της αρμοδιότητας της.

Επειδή έχουμε ήδη ζητήσει από την Ευρωπαϊκή Εισαγγελία με το με αρ. πρωτ. 539/15.3.2024 Αίτημα μας προς αυτήν (μέσω του γραφείου της Εντεταλμένης Ευρωπαϊκής Εισαγγελέως στην Ελλάδα) να κάνει χρήση του άρ. 10 του Κανονισμού 2017/1939 για την εκ νέου κίνηση έρευνας σε βάρος των δύο πρ. Υπουργών Υποδομών και Μεταφορών και να υποβάλει αιτιολογημένο γραπτό αίτημα απευθείας στο Ελληνικό Κοινοβούλιο για την άρση της ασυλίας τους, κάνοντας μνεία στην υποχρέωση που έχει η Ελλάδα να τηρεί το δίκαιο της ΕΕ και ειδικότερα το άρ. 325 της ΣΛΕΕ και το άρ. 7 παρ. 1 της Οδηγίας 2017/1371, σύμφωνα με το οποίο τα Κράτη Μέλη διασφαλίζουν ότι η τέλεση των ποινικών αδικημάτων που αναφέρονται στα άρθρα 3, 4 και 5, μεταξύ των οποίων είναι η απάτη σε βάρος των οικονομικών συμφερόντων της ΕΕ και άλλα ποινικά αδικήματα που συνάπτονται με αυτήν (όπως

η νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες, η παθητική και ενεργητική δωροδοκία) επισύρει αποτελεσματικές, αναλογικές και αποτρεπτικές ποινικές κυρώσεις.

Επειδή το άρ. 325 της ΣΛΕΕ και το άρ. 7 παρ. 1 της Οδηγίας 2017/1371 έχουν άμεσο αποτέλεσμα, όπως παγίως έχει κρίνει το Δικαστήριο της ΕΕ, και με βάση την αρχή της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης, καθιστούν αυτοδικαίως ανεφάρμοστη, απλώς και μόνο με τη θέση τους σε ισχύ, κάθε αντίθετη υφιστάμενη διάταξη της εθνικής νομοθεσίας, ακόμη και του Συντάγματος, εν προκειμένω των σχετικών άρθρων περί άρσης ασυλίας.

Επειδή η αρχή της υπεροχής του δικαίου της ΕΕ επιβάλλει όχι μόνο στον εθνικό δικαστή αλλά σε όλες τις αρχές των Κρατών Μελών – μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και το Ελληνικό Κοινοβούλιο - να διασφαλίζουν την πλήρη αποτελεσματικότητα των κανόνων της Ένωσης.

Επειδή το άρ. 86 Σ, ως εθνικός κανόνας ειδικής μεταχείρισης των μελών της Κυβέρνησης, παρεμποδίζει την εφαρμογή των διατάξεων της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας ως προς την διεξαγωγή έρευνας, ανάκρισης και επιβολής του νόμου στην πράξη, πρωτίστως διότι είναι στη διακριτική ευχέρεια της πλειοψηφίας του ελληνικού Κοινοβουλίου, και συγκεκριμένα της κυβερνητικής πλειοψηφίας αυτού, η τυχόν διεξαγωγή προκαταρκτικής εξέτασης και ανάκρισης, όπως και η κίνηση της ποινικής δίωξης.

Επειδή η αυτοδίκαιη εφαρμογή του άρ. 325 ΣΛΕΕ και του άρθρου 7 παρ.1 της οδηγίας 2017/1371, που έχουν άμεσο αποτέλεσμα και υπερισχύουν των εθνικών κανόνων, δεσμεύουν το ελληνικό Κοινοβούλιο και οδηγούν στην αδρανοποίηση κάθε αντίθετη εθνική διάταξη, εν προκειμένω του άρ. 86 του Συντάγματος της Ελλάδας.

Επειδή φέρεται από το κατηγορητήριο της εντεταλμένης Ευρωπαϊκής Εισαγγελέως για τη Σύμβαση 717/2014 να έχουν παραβιασθεί τα οικονομικά

συμφέροντα της ΕΕ και να δαπανήθηκαν χρηματικά ποσά όχι με στόχο να κυκλοφορούν με ασφάλεια όσοι χρησιμοποιούν στην Ελλάδα το σιδηρόδρομο αλλά αντίθετα με στόχο κάποιοι να καταστούν πλουσιότεροι θυσιάζοντας ταυτόχρονα την ασφάλεια και τη ζωή των πολιτών.

Επειδή στην έννοια του όρου «δικαστική και εισαγγελική αρχή» που οφείλει να εφαρμόσει το δίκαιο της Ένωσης και να αφήσει ανεφάρμοστη οποιαδήποτε αντίθετη εθνική διάταξη, περιλαμβάνονται οι αρχές του Κράτους - Μέλους οι οποίες μετέχουν στην απονομή της ποινικής δικαιοσύνης στο εν λόγω Κράτος - Μέλος χωρίς να είναι κατ' ανάγκην δικαστές ή δικαιοδοτικά όργανα. (πρβλ. αποφάσεις της 10ης Νοεμβρίου 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, σκέψεις 33 και 35, καθώς και της 10ης Νοεμβρίου 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, σκέψεις 34 και 36).

Επειδή τα μέλη του ελληνικού Κοινοβουλίου στο πλαίσιο της εξέτασης άρσης ασυλίας Υπουργών και βουλευτών ενεργούν ως οιονεί δικαστικοί/εισαγγελικοί λειτουργοί.

Επειδή, σε περίπτωση που το ελληνικό Κοινοβούλιο αμφιβάλει ως προς τις δεσμεύσεις που υπέχει εξαιτίας της υποχρέωσης άμεσης εφαρμογής του άρ. 325 ΣΛΕΕ και της οδηγίας 2017/1371 σε σχέση με το άρθρο 86 Σ, οφείλει ως οιονεί δικαστική/εισαγγελική αρχή να υποβάλει προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προκειμένου να διασφαλιστεί η ομοιόμορφη εφαρμογή του δικαίου της ΕΕ σε όλα τα Κράτη - Μέλη.

Επειδή την Τετάρτη 20 Μαρτίου 2024 ορίσθηκε να διεξαχθεί στην Ολομέλεια της Βουλής η συζήτηση και ψήφιση του πορίσματος της Εξεταστικής Επιτροπής «για την διερεύνηση του εγκλήματος των Τεμπών και όλων των πτυχών που σχετίζονται με αυτό».

Επειδή το Αίτημα μας είναι νόμιμο, βάσιμο και αληθινό, ασκείται δε μετά προφανούς έννομου συμφέροντος.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ**ΑΙΤΟΥΜΑΣΤΕ**

Να γίνει δεκτό το παρόν Αίτημα μας.

Να συμμορφωθεί το ελληνικό Κοινοβούλιο με τις ως άνω διατάξεις του πρωτογενούς και παράγωγου δικαίου της ΕΕ που έχουν άμεσο αποτέλεσμα και να σεβαστεί την αρχή της υπεροχής του δικαίου της Ένωσης που επιβάλλει να καταστεί αυτοδικαίως ανεφάρμοστη η διάταξη του άρ. 86 Σ, ως εθνικός κανόνας ειδικής μεταχείρισης των μελών της Κυβέρνησης, δεδομένου ότι παρεμποδίζει την εφαρμογή των διατάξεων της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας ως προς τη διεξαγωγή έρευνας, δίωξης και επιβολής του νόμου για εικαζόμενες αξιόποινες πράξεις των πρ. Υπουργών Υποδομών και Μεταφορών Χρήστου Σπίρτζη και Κωνσταντίνου Καραμανλή, που σχετίζονται με τη Σύμβαση 717/2014, προς διασφάλιση των οικονομικών συμφερόντων της ΕΕ.

Αθήνα, 19.3.2024

Οι αιτούντες

Δια της πληρεξούσιας δικηγόρου

ΕΛΕΟΝΟΡΑ Α. ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ (Α.Μ. Δ.Σ.Ο. 12557)
ΦΡΑΓΚΩΝ 3 - 546 26 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ. 2310 52 6090 - ΚΙΝ. 6970 133 664
ΑΦΜ: 145058859 - ΔΟΥ: Α' ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ
e-mail: eleonorgeo@hotmail.com